

ΑΝ Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΕΝΑ ΓΕΡΑΣΜΕΝΟ ΚΟΣΜΟ ΕΙΝΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ.

Στις 7-3-96 η εθνικιστική, φασιστική οργάνωση Π.Ε.Ο.Φ. αποφασίζει να οργανώσει εκδήλωση στην αρχιτεκτονική, με θέμα την κρίση στα Ίμια. Προσκαλεί ως ομιλητές μια πλειάδα αστέρων του φασιστοπατριωτικού θιάσου, με κορυφαίο τον χορού τον φέρελπι τουρκοφάγο, κομμουνιστοφάγο, αναρχοφάγο -γενικώς παμφάγο- βουλευτή Π. Καμμένο. Η εκδήλωση, προς δυστυχία των απανταχού fans των εθνικών shows, αναβλήθηκε. Ένα τσούρμο αληταράδες, διαπιστώνοντας την άφιξη του βουλευτή, δε δίστασαν να του επιτεθούν με ακατονόμαστες βρισιές ("αλήτη, ρουφιάνε, κυπατζή", "φασίστα, γουρούνη, φύγε", "γαμώ τη σημαία σας"... όπως τουλάχιστον αναφέρει το διαβιβαστικό της ασφάλειας) και όχι μόνο αυτό, αλλά τον έλουσαν από πάνω μέχρι κάτω με χλεμπόνες (στην ιατροδικαστική εξέταση, κατόπιν, δε διαπιστώθηκε κάποια προσβολή του πατριωτικού οργανισμού του βουλευτή από αντεθνικά μικρόβια). Έτσι, μια ακόμη εκδήλωση τιμής για τα όσια και τα ιερά της πατρίδος έλαβε άδοξο τέλος, μετά από αυτή τη στιγμιαία συμπύκνωση μιας σειράς αντεθνικών και αντικυριαρχικών διαθέσεων.

Ο χρόνος, από τότε, μπορεί να απάλυνε ή να όξυνε την ανάμνηση των εντάσεων, αλλά σίγουρα εκείνες οι μέρες δεν ήταν παίξε γέλασε. Από τη μια, όλο τον προηγούμενο καιρό το αντικυριαρχικό κίνημα είχε διεκδικήσει για τον εαυτό του την απόλαυση του ζωντανού ανταγωνισμού στο δρόμο. Από την άλλη, τα αφεντικά έκαναν παιχνίδι ανασύροντας από τα μανίκια τους τα χαρτιά του εθνικισμού, της πατρίδας σε κίνδυνο (με την κρίση στα Ίμια και τη διερεύνηση της πιθανότητας πολεμικής εμπλοκής) και της ανάγκης να ενωθούν όλοι -αφεντικά και δούλοι- κάτω από τις σημαίες των οικονομικών μεγαλοϊδεατισμών τους, ενάντια στα αλλόπιστα σκυλιά που πολεμάνε τα επιτόκια, τις ισοτιμίες και τις επενδύσεις των στρατηγικών εταίρων... Υπήρχε, δηλαδή, σοβαρή δουλειά να γίνει, δουλειά στο δρόμο ενάντια στις εθνικές ψευδαισθήσεις. Μια δουλειά, προφανώς, που δεν ήταν ξεκομμένη, τουλάχιστον σε επίπεδο επιλογών και διαθέσεων, από τη συνολική δουλειά ενάντια στο γερασμένο κόσμο της διαχωρισμένης οικονομίας και εξουσίας και τις νεοφιλελεύθερες αλλά εξίσου γερασμένες αναπροσαρμογές του.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες ένας βουλευτής διαπομπεύεται, την ώρα, μάλιστα, που προσέρχεται ως ομιλητής σε μια εκδήλωση "υψηλού εθνικού φρονήματος". Ένα σύμβολο εξουσίας ξεφτιλίζεται, την ίδια ώρα που οι κρατικοί απολυμαντές δεν προλαβαίνουν να καθαρίσουν τους τοίχους και τους δρόμους που μουρμουρίζουν συνθήματα ενάντια σε πατρίδες, οικονομικούς πολέμους και εθνικούς τσαμπουκάδες. Αναπόφευκτα η αγανάκτηση ήταν μεγάλη, όσο μεγάλος ήταν τελικά και ο λογαριασμός που ανοίχτηκε στα γραφεία της ασφάλειας και της εισαγγελίας. Λογαριασμός που καθώς δεν μπορούσε να χρεωθεί άμεσα και ξεκάθαρα σε κάποιους -εξάλλου, δεν υπήρχε ανάληψη ευθύνης από οποιοδήποτε- δεν είχε παρά να πάει πακέτο με μερικούς παλιότερους λογαριασμούς. Το γράψαμε, άλλωστε, και παραπάνω: το αντικυριαρχικό κίνημα, όλο τον προηγούμενο χρόνο, είχε προκαλέσει αρκετή φασαρία και σίγουρα και παλιότερα δεν απουσίαζε. Έτσι, κάποιους μήνες αργότερα, αφού πρώτα επιχειρήθηκε ένα σχετικό ψάρωμα με κλήσεις μαρτύρων που μετατρέπονται σε κατηγορούμενους, ξεκινάνε οι διώξεις, με κατάληξη τη δίκη που θα γίνει στις **24 - 2 - 99**.

Οι στόχοι είναι προφανείς: η απάντηση της προσβολής που δέχτηκε ένα θεσμικό σύμβολο εξουσίας, η περιφρούρηση κάθε προστάθειας που επιχειρεί να κοινωνικοποιήσει τις κάθε φορά επιλογές της εξουσίας, η αποτροπή της διάχυσης πρακτικών έκφρασης της κοινωνικής οργής, η παραδειγματική τιμωρία, τελικά, όσων δημόσια και έμπρακτα έχουν ταχθεί ενάντια στους κεντρικούς εξουσιαστικούς σχεδιασμούς, άσχετα με τον καταλογισμό συγκεκριμένων ευθυνών, με τη μορφή, δηλαδή, και το νόημα των αντιποίνων. Σαφές το μήνυμα: για όποιο κεφάλι σηκώνεται θα караδοκεί πάντα μια ποινή.

Οι περιστάσεις, πάντως, για μια δυναμική δίωξη δε θα μπορούσαν να συνδυαστούν με καλύτερο τρόπο. Από τη μια ένας βουλευτής υπέρμαχος του ετοιμοπόλεμου εθνικισμού, φιλοβασιλικός, φιλοχουντικός, θιασώτης της πολιτικής ρύθμισης των κοινωνικών εντάσεων με τη μέθοδο των αντιποίνων και της παραδειγματικής καταστολής. Στο "βαρύ" θεωρητικό του βιβλίο "Τρομοκρατία. Θεωρία και πράξη" αυτό που κεντρικά υποστηρίζει, πέρα από τις ανοησίες που χαρακτηρίζουν κάθε φασίστα θεωρητικό (όπως για παράδειγμα ότι οι απεργίες των καθηγητών οδηγούν στην

τρομοκρατία), είναι ότι ακόμη και αν δεν υπάρχει τρομοκρατία, το κράτος πρέπει να προκαλέσει και να εντείνει το φόβο της κοινωνίας γιαυτή, έτσι ώστε να έχει την κοινωνική κάλυψη της καταστολής κάθε αντιθεσμικής πρακτικής και διάθεσης που θα προκύπτει μέσα από την ίδια την κοινωνία, με πρόσχημα πάντα την "αντιμετώπιση της τρομοκρατίας". *Η παλιά καλή συνταγή...* Από την άλλη ένα δικαστικό team που έχει αναλάβει εργολαβία το σκατόφτυαρο. Μια διάτρητη δικογραφία θεωρήθηκε αρκετό υλικό για να απαγγελθεί κάθε πιθανή κατηγορία που ταίριαζε και να επιβληθούν οι μεγαλύτεροι περιοριστικοί όροι. Σε αυτήν την υπόθεση, όπως και στην υπόθεση των τεσσάρων συλληφθέντων της Καμάρας την ίδια περίοδο, δεν καταλάβαινες αν μιλάγανε για ποινές και εγγυήσεις ή για στραγάλια. Και λίγο πιο πέρα, πίσω από την πόρτα, η ασφάλεια που υπομονετικά σημειώνει φάτσες, τραβάει φωτογραφίες, αρχειοθετεί videoκασέτες, εκτιμάει δυναμικές και περιμένει την ευκαιρία να απονεμίσει την ιδιότητα του κατηγορούμενου. *Η παλιά καλή συνταγή... Για όποιο κεφάλι σηκώνεται θα караδοκεί πάντα μια ποινή.*

Δεν αποτελεί έκπληξη για εμάς η επιλογή των συγκεκριμένων κατηγορούμενων η οποία δεν είναι τυχαία. Η συμμετοχή στον κοινωνικό πόλεμο θεωρείται για τις διωκτικές αρχές ένα ικανοποιητικό αποδεικτικό στοιχείο, που μπορεί να στοιχειοθετήσει σειρά εγκλημάτων, ενώ οι συμμετέχοντες σε αυτόν αποτελούν επίσημους στόχους σε εποχές που το οπλοστάσιό τους έχει ξεμείνει από δυνατότητες ρύθμισης των εντάσεων με κοινωνικά, οικονομικά ή πολιτικά μέτρα. Με ένα ανελαστικό σχέδιο κοινωνικής - οικονομικής αναδιάρθρωσης και περιορισμένες δυνατότητες ελιγμών απέναντι στις οξύνσεις του κοινωνικού ανταγωνισμού, όταν τα "ειρηνικά" μέσα (ΜΜΕ, συνδικαλιστές, οικογένεια...) αποτυχαίνουν, το τελευταίο στάδιο ελέγχου των οξύνσεων αυτών είναι κλασσικό: αστυνομική και δικαστική καταστολή. Οι δεκάδες συλλήψεις με αφορμή τις μαθητικές κινητοποιήσεις είναι, μάλλον, καλός μάρτυρας των παραπάνω.

Αντιμέτωποι μαυτίν την υπόθεση και όλες τις πιθανές συνέπειες που μπορεί να έχει δε σκοπεύουμε, πάντως, να παρεκκλίνουμε από τις επιλογές που έχουμε κάνει και διατρέχουν την πρακτική μας και τη θεώρησή μας. Δε σκοπεύουμε να βρεθούμε δίπλα σε όσους έχουμε φτύσει στις συγκρούσεις του κοινωνικού ανταγωνισμού, δε σκοπεύουμε να εγκαταλείψουμε τις θέσεις που με πολύ κόπο κατακτήσαμε στο ανατρεπτικό - ελευθεριακό κίνημα. Η δράση αλληλεγγύης που θα αναπτύξουμε και θεωρούμε σημαντικό να αναπτυχθεί για την υπόθεση δεν μπορεί να έχει καμία σχέση με διαχωρισμένες - ιεραρχημένες οργανώσεις, ούτε με στελέχη και παράγοντες της μικρο - ή μεγαλοπολιτικής. Δεν μπορεί να μεσολαβείται από τα ΜΜΕ και ούτε μπορεί να γίνεται θέαμα και φιλανθρωπικό εμπόριο. Δεν μπορεί να εμφανίζει τους κατηγορούμενους ως "αναξιοπαθούντα θύματα" που "τελούν εν συγχύσει αθώοι", ούτε να καταδικάζει συλλήβδην τις ενέργειες της κοινωνικής βίας. Όπως και να έχει πάντως, η πιο πραγματική και άξια αλληλεγγύη είναι οι αγώνες που δίνονται στο δρόμο, η στήριξη των μετώπων που το ανατρεπτικό - αντικυριαρχικό κίνημα επιλέγει κάθε φορά να ανοίγει.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΔΙΩΞΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΠΟΜΠΕΥΣΗ
ΤΟΥ ΒΟΥΛΕΥΤΗ Π. ΚΑΜΜΕΝΟΥ, ΣΤΙΣ 7/3/96

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ
ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΕΞΟΥΣΙΑ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
Δικαστήριο, 24/2/99, 9.00 π.μ.

συνδικάτο ✦ σαλαδόρων

